

REVOLUCIONIZOVAT ROLNÍKY A V OBLASTI ZEMĚDĚLSTVÍ DŮSLEDNĚ PROSADIT USNESENÍ KONFERENCE STRANY

**Projev na celostátním sjezdu pracovníků v zemědělství
2. února 1967**

Protože jste, soudružky a soudruzi, před tímto jednáním absolvovali asi týdenní školení a protože se i na tomto sjezdu mnoho diskutovalo o technických otázkách, nebudu se dnes k tomuto bodu obsáhleji vyjadřovat a rád bych jen položil důraz na několik jiných otázek.

1. Revolucionizovat rolnictvo a připodobnit je dělnické třídě

Jednou z nejdůležitějších věcí v práci na vesnici je v současné době revolucionizování všech pracovníků v oblasti zemědělství a všech pracujících na zemědělských statcích a jejich připodobnění dělnické třídě. Jestliže chceme revolucionizovat pracovníky v oblasti zemědělství a pracující na zemědělských statcích a připodobnit je dělnické třídě, musíme na vesnici především provést ideologickou revoluci. Naše strana tuto věc vytyčila jako závažný revoluční úkol již v „Tezích k otázkám socialistické vesnice.“

Ideologická revoluce na vesnici však v současné době neprobíhá uspokojivě. V technické a kulturní revoluci na vesnici, která byla vytyčena v tezech, se pokročilo značně daleko, avšak ideologická revoluce velice zaostává. Mnozí rolníci si myslí, že

stačí, aby si vydělali jen to, co potřebují k životu, a jsou spokojeni jen s tím, co je výhodné pro ně a na zájmech státu jim nezáleží. Mezi mnoha našimi rolníky je rozšířena tendence starat se plně jen o svůj soukromý život a kolektivu a rozvoji společného hospodářství věnovat pozornost méně. U některých pracovníků v oblasti zemědělství se zase projevuje přemrštěná tendence usilovat jen o povzbuzení materiální zainteresovanosti rolníků. V etapě socialismu je nutno správně spojovat materiální a politicko morální podněty. Jestliže se budeme příliš soustřeďovat jen na jednu stránku, na materiální podněty, může to mít na lidi špatný vliv. Při uplatňování takovéto tendence by mohlo dojít k nebezpečnému jevu, že by mezi rolníky začala bujet ideologie sobectví a postupně nechut ke kolektivnímu životu.

I na vaší diskusi jsem viděl, že o hospodářsko technických problémech mluvíte hodně, ale otázku revolucionizování rolníků všichni přecházíte mlčením. To bezpečně svědčí o tom, že otázku ideologické revoluce nepovažujete za dosti důležitou. Postavit zemědělství na vědecký a technický základ je dnes ovšem důležitým úkolem vedoucích a hospodářských pracovníků v oblasti vesnického hospodářství. I na tomto sjezdu zazněla, soudružky a soudruzi, četná kritika, že děláte zemědělství jako dříve empiricky, aniž byste prováděli technickou revoluci, a před sjezdem jste také prošli školením k otázkám techniky. To jsou ovšem potřebné věci. Avšak v žádném případě nelze připustit, aby se tento sjezd stal jakousi technickou diskusní tribunou nebo poradou pro vyřešení nějakých technických problémů, a tím spíše není absolutně možné, abyste propadali ekonomismu nebo technickému fetišismu. Proto první věcí, na kterou dnes chci před vámi položit důraz, je to, že byste měli věnovat velkou pozornost problému revolucionizování rolnictva.

Patří už k vlastnostem lidského vědomí, že obvykle zaostává za změnami materiálních podmínek života společnosti. Proto jestliže na vesnici nebudeme aktivně provádět ideologickou revoluci, bude naše práce pro revolucionizování rolnictva a jeho připodobnění dělnické třídě probíhat jen velmi zvolna a bude obtížné učinit z rolníků komunistické pracující, spolehlivě vyzbrojené revoluční ideologií dělnické třídy.

Socialistické združstevňování bylo na naší vesnici již dávno dokončeno a půda i jiné výrobní prostředky se staly společným vlastnictvím a všichni rolníci kolektivně pracují na společném hospodářství. Stát kromě toho s vynaložením velkých investic provedl na vesnici irigaci, nechává vyrobit traktory a nákladní auta, hnojiva a vodní čerpadla a podobné věci nutné pro technickou revoluci a posílá je na vesnici za levnou cenu, staví rolníkům zdarma obytné domky, v každé venkovské obci nechal zřídit zdravotní střediska, aby se tam rolníci mohli zdarma léčit, umožňuje školákům a studentům bezplatnou školní docházku. To svědčí o tom, že poměry na naší vesnici jsou vysoce vyspělé socialistické poměry. Z toho některé věci, jako např. léčení všech lidí zdarma, bez jakékoliv finanční úhrady, nebo bezplatná školní docházka pro mládež, lze ve skutečnosti považovat za výhonky komunismu.

Poměry na vesnici zaznamenaly tedy velký krok kupředu, avšak ideové uvědomění rolníků za tímto vývojem stále ještě zaostává. V hlavách rolníků je hluboce zakořeněno sobectví a maloburžoazní ideologie, staré myšlení, které je v rozporu s kolektivismem. Proč je chov krav dobrý, když družstvo rozdělí krávy mezi jednotlivé usedlosti, kdežto ve společném chlévě se chovu nevěnuje péče? Proč si rolníci pro svou potřebu ke konzumaci snaží ponechat dobré zrna, zatímco na kvalitě zrna pro státní výkup jim nezáleží a snaží se přitom odevzdat obilí co možná nejméně? I na těchto několika skutečnostech vidíme, že doba, kdy se rolníci vymaní z vlivu maloburžoazní ideologie, je ještě daleko. To svědčí o tom, že jsme ideologickou prací mezi rolníky neprováděli správně, že ideologická revoluce na vesnici nestačí držet krok s vývojem technické a kulturní revoluce.

To ovšem neznamená, že byste, soudružky a soudruzi, měli hned po návratu domů, z ničeho nic skoncovat s chovem dobytka, rozděleným do jednotlivých usedlostí. Jelikož naši rolníci dosud nemají vysoké ideové uvědomění, je nutné, aby družstva hospodařila s dobytkem a dalšími výrobními prostředky tak, jak to odpovídá stupni vyspělosti rolníků.

Jestliže se dnes podíváme na složení našich družstevníků, vidíme, že původních bezzemků, tj. vesnického proletariátu, je

mezi nimi málo. Ani v době provádění pozemkové reformy hned po osvobození jsme neměli mnoho bezzemků, což bylo dáno tím, že v minulosti u nás nebylo rozvinuto hospodářství bohatých rolníků, a naprostou většinu obyvatel venkova tvořili chudí rolníci. Chudí rolníci se nerovnájí úplně dělnické třídě. Chudí rolníci jsou napůl dělníci, napůl drobní vlastníci. Je tomu tak proto, že chudí rolníci na jedné straně sice také prodávají svou pracovní sílu, ale na druhé straně mají své dobytče, své zemědělské nářadí i nějaký ten kousíček půdy. Proto chudí rolníci jsou doslova poloviční dělníci, tj. poloproletáři, ale nelze je nazvat úplně dělnictvem. Pokud jde o střední rolníky, ti jsou již úplnými drobnými vlastníky, tj. maloburžoazií. Jelikož naše rolnictvo se skládá převážně z chudých rolníků, kteří jsou napolo dělníky a napolo drobnými vlastníky, a ze středních rolníků, kteří jsou úplnými drobnými vlastníky, je pak zcela samozřejmé, že v jejich hlavách hojně přezívají drobnovlastnické návyky, ideologie sobectví.

Zůstává skutečností, že chudí rolníci, jakožto nejpočetnější masa vykořisťovaných na vesnici, spolu s dělnickou třídou byli důležitou hnací silou revoluce jak v naší demokratické, tak i socialistické revoluci. Pevně se opírajíce o chudé rolníky a bezzemky a ve svazku se středními rolníky jsme provedli pozemkovou reformu a později združstevnění zemědělství. Ovšemže při združstevňování zemědělství se půda, zemědělské nářadí a další výrobní prostředky, které byly vlastnictvím rolníků, staly společným vlastnictvím a všichni rolníci se zapojili do socialistického družstevního hospodářství. Z tohoto hlediska se naši rolníci bezpochyby stali socialistickými pracujícími v zemědělství a lze říci, že se dále přiblížili dělnické třídě. Avšak z toho, že bylo uskutečněno združstevnění zemědělství, ještě zdaleka nevyplývá, že včerejší chudé rolnictvo a střední rolnictvo naprosto splynulo s dělnickou třídou. Naši družstevní rolníci se doposud v jisté míře liší od dělnické třídy jak co do svých pracovních podmínek, tak co do vlastnických vztahů a zejména po ideologické stránce za dělnickou třídou velmi značně zaostávají. Právě proto vytyčujeme v současné době revolucionizování rolnictva a jeho připodobnění dělnické třídě jako nejdůležitější revoluční úkol na vesnici.

Dělnická třída vyniká vysokou revolučností a organizovaností, vyznačuje se výrazně ideologií služby zemi a lidu. Sobecké myšlení, na státu mi nezáleží, jen když se dobře budu mít já, se mezi dělníky vyskytuje málo. Dělnická třída pracuje pro blaho všeho lidu a vše, co vyrobí, odevzdá společnosti. Je zbytečné se šířit o tom, že i sami dělníci z toho mají prospěch. Avšak myšlení družstevních rolníků ještě zdaleka nedosáhlo tohoto stupně. Naši rolníci mají slabě vyvinuté vědomí, že by měli pracovat pro kolektiv a celek, pro stát a lid.

V socialistické společnosti jsou základní zájmy dělníků a rolníků totožné, neboť dělníci a rolníci jsou socialistickými pracujícími. Pouze v důsledku dělby práce připadá dělníkům práce v průmyslové výrobě, kdežto rolníkům v zemědělské. Dělníci musí vyrobit stroje a hnojiva, utkat látky a zásobit těmito výrobky rolníky, kdežto úkolem rolníků je zase vyrobit rýži a další zemědělské plodiny, aby je mohli poslat dělníkům jakožto potraviny nebo suroviny pro průmysl. Jelikož rolníci od dělníků dostávají levně zemědělské stroje, hnojiva i látky, měli by přirozeně ze všech sil bojovat o to, aby vyrobili ještě více rýže, více masa a také více zeleniny a tuků, kterými by zásobili dělníky a úředníky. Jen tehdy bude možno říci, že družstevní rolníci beze zbytku plní svoje úkoly a povinnosti, které jim náleží jako pracujícím, kteří v socialistické společnosti zodpovídají za zemědělskou výrobu. Jen výchovou rolníků k takovému smýšlení je bude možno vésti cestou revolucionizování a připodobňování dělnické třídy, jen tak je bude možno vyzbrojit komunistickou ideologií, podle níž budou pracovat pro kolektiv, pro celek.

Revolucionizování rolnictva a jeho připodobnění dělnické třídy konec konců znamená odstranění rozdílu mezi dělnictvem a rolnictvem. Aby byl úplně odstraněn rozdíl mezi dělnictvem a rolnictvem, je nutno rozvíjením techniky překonat rozdíl mezi prací v průmyslu a prací v zemědělství, upevněním a rozvíjením družstevního vlastnictví postupně přeměnit toto vlastnictví ve všelidové vlastnictví a spolu s tím je nutno i převychovat rolníky, aby jejich zaostalá ideologie byla nahrazena pokrokovou ideologií dělnické třídy. Naše strana neustále usiluje o odstranění rozdílu mezi dělníky a rolníky, avšak část rolníků se snaží, aby

poměry zůstaly takové, jaké jsou. To znamená, že vlastně sami rolníci si zatarasují cestu k svému vlastnímu úplnému osvobození, tj. k svému osvobození od namáhavé, těžké dřiny, k osvobození z tenat staré ideologie.

Pro odstraňování rozdílů mezi dělnictvem a rolnictvem je velmi důležité, aby pro rolníky byly vytvořeny stejné pracovní podmínky jako mají dělníci, aby tak rolníkům byla práce usnadněna a zároveň aby vyráběli více. Proto naše strana již v tezech vytyčila úkol aktivně prosazovat technickou revoluci, aby irigací a mechanizací, elektrifikací a chemizací vesnického hospodářství byla rolníkům usnadněna jejich práce a aby v další etapě postupně byl překonán rozdíl mezi prací v průmyslu a prací v zemědělství; proto strana na splnění tohoto úkolu vynakládala veliké síly. Vskutku, budeme-li v souladu se směrnicemi, obsaženými v tezech, prosazovat technickou revoluci na vesnici, pak tento úkol bezpochyby dokážeme splnit.

Když dobře provedeme chemizaci tak, abychom dosáhli úrovně, kdy na jeden čongbo budeme moci věnovat celkem jednu tunu strojených hnojiv, tj. dusičnatých, draselných a fosforečných hnojiv dohromady, a když s tím budeme kombinovat hnojiva se stopovými prvky, budeme moci dosáhnout vysoké intenzifikace našeho zemědělství. Jestliže pak s pomocí herbicidů budeme na rýžovištích i na polích ničit plevel, zbavíme rolníky také nutnosti věnovat tolik práce pletí. Protože naši vědci až dosud tyto otázky příliš nestudovali, a tak nemohla být provedena chemizace zemědělství, naši rolníci konají mnoho těžké práce a přece přitom nemohou výrobu zvýšit. Až tento problém zcela vyřešíme, nebudeme musit obdělávat celé 2 miliony čongbo naší půdy, nýbrž postačí nám oněch 1,300.000 čongbo, na kterých můžeme zavést mechanizaci, a budeme na nich získávat výnosy 4,5–5 tun u rýžovišť a 3–4 tuny u ostatních, nezavodňovaných polí. Tak získáme nejen dosti obilí pro zásobování potravinami, ale zbudou nám ještě i dostatečné rezervy. Když na zbylé půdě budeme pěstovat krmné traviny, abychom mohli rozvíjet živočišnou výrobu, budeme moci vyrábět i velké množství masa a žít si tak, že nebudeme musit nikomu závidět. To není fantazie, nýbrž věc zcela uskutečnitelná. Také světová tendence vývoje

zemědělství postupuje tímto směrem. Právě v zájmu uskutečnění těchto dalekosáhlých záměrů naše strana věnuje tolik sil technické revoluci na vesnici.

Avšak sobecké myšlení, přežívající mezi našimi rolníky, staré myšlení, které se projevuje v nechuti ke kolektivnímu životu, v nedostatku úcty ke společnému majetku, takové úcty, která je obvyklá v poměru k vlastnímu majetku, v nedostatečné péči o stavení, zavodňovací kanály a strouhy, hnojiva a zemědělské stroje, toto staré myšlení technickou revoluci brzdí. Jestliže chceme technickou revoluci všestranně rozvinout, nutně musí být podložena ideologickou revolucí. Jestliže nebudeme aktivně provádět ideologickou revoluci na vesnici, abychom důsledně vymýtili maloburžoazní ideologii přežívající v hlavách rolníků, nebude možno ani provést technickou revoluci, ani upevnit socialistické družstevní hospodářství.

Nemůže ovšem být pochyb o tom, že spolu s rozvojem techniky a vzestupem výroby na vesnici a zvyšováním životní úrovně rolníků po stránce hmotné i kulturní se bude zvyšovat i úroveň jejich ideového uvědomění. Bylo by však chybou se domnívat, že se myšlení rolníků změní samo bez neúnavného boje za jejich revolucionizování. Jak už se o tom mluvilo v průběhu našeho zasedání, lze říci, že družstevní statky, kde družstevníci pobírají 5 tun nebo více obilí na jednu usedlost a po 700–800 wonů v hotovosti, mají jak po stránce své materiální základny, tak po stránce životní úrovně družstevníků velmi vysokou úroveň. Posuzujeme-li materiální podmínky, můžeme i říci, že v těchto družstvech úplně zvítězil socialismus. Avšak nedá se asi říci, že rolníci v těchto družstvech již docela nahradili své ideje idejemi dělnické třídy.

Revolucionizovat rolníky, učinit z nich opravdové komunistické pracující, důsledně vyzbrojené ideologií dělnické třídy, je mnohem složitější a obtížnější práce než přestavba společenského zřízení na vesnici nebo než rozvíjení techniky. Sobectví a maloburžoazní návyky, které u rolníků přežívají, jsou velmi hluboce zakořeněny, takže práce pro přetvoření jejich myšlení musí být prováděna neúnavně a energicky po dlouhou dobu.

Zintenzivňující ideologickou práci na vesnici, musíme neúnavně bojovat za zvýšení třídního uvědomění rolníků, za jejich výchovu v duchu služby zemi a lidu, proti sobectví rolníků, a za jejich výchovu ke kolektivistickému myšlení, za jejich výchovu k revolučnosti a k organizovanosti dělnické třídy. Tak musíme dosáhnout toho, aby všichni naši rolníci si osvojili komunistický životní styl, pracovat „jeden za všechny, všichni za jednoho“.

2. Důsledně prosadit na vesnici zaměření strany na současné rozvíjení hospodářské a obranné výstavby

Když jdeme na vesnici, setkáme se dnes s nejrůznějšími názory. Dříve si lidé na venkově kupovali poměrně velké množství šicích strojů, ale v poslední době si říkají, když bude válka, stejně se všechno zničí, tak proč bychom si kupovali nábytek a zařízení, a nekupují si ani šicí stroje, ani rozhlasové přijímače, ba někteří lidé dokonce své šicí stroje prodávají. Tentokrát se opravdu dokonale ukázalo, kdo má slabé nervy a je zbabělý. Lidé, kteří si nekupují šicí stroje a prodávají zařízení ze své domácnosti, jsou lidé s velice slabými nervy, lidé zbabělí. Někteří lidé zase z obavy, že by mohla co nevidět vypuknout válka, prý dokonce o překot rozřezávají deky, pod kterými spí, aby si z nich udělali batoh, vatovanou vestu nebo něco podobného. Podle mého názoru není špatné, že naši rolníci procházejí takovou zkouškou. Zkusit si z deky udělat vatovanou vestu také nemusí být špatné. Ale myslit stále jen na to, že každou chvíli vypukne válka, je chyba. Je zapotřebí, abychom masy jasněji informovali o usnesení konference strany a o současné situaci.

Konference naší strany neprohlásila, že co nevidět vypukne válka, ale vyzvala k tomu, abychom předem učinili důsledné přípravy pro případ možného rozpoutání války nepřitelem. Vyzvat k přípravám pro případ války a říci, že válka co nevidět vypukne, jsou dvě různé věci. Nevyzvali jsme k přípravám pro případ války proto, že bychom měli za to, že třeba již zítra určitě vypukne válka. Říkáme, abychom se důkladně připravili předem, pro každý případ, protože plameny války ve Vietnamu se mohou

rozšířit i do naší země. Jestliže se dobře připravíme pro případ války, neuděláme žádnou chybu. Jestliže se dobře připravíme, nemusíme mít z ničeho strach, i kdyby došlo k boji, a může se i stát, což by bylo ještě lepší, že vzniku bojů bude zabráněno, protože nepřítel se naší dokonalé přípravy zalekne a neodváží se na nás udeřit. Kromě toho konference strany nevyzvala jen k přípravám pro případ války, nýbrž vytyčila úkol, aby byla souběžně prováděna hospodářská i obranná výstavba. Jinými slovy, je to výzva, abychom na jedné straně prováděli hospodářskou výstavbu, ale na druhé straně i výstavbu obrannou, ale rozhodně ne výzva k tomu, abychom se pouze připravovali na válku a hospodářskou výstavbu hodili za hlavu.

Jaké to tedy jsou úkoly, které čekají pracovníky v oblasti vesnického hospodářství při prosazování usnesení konference strany o souběžném provádění hospodářské a obranné výstavby? Vaším nejdůležitějším úkolem, který musíte splnit v zájmu dobrého provádění jak hospodářské tak obranné výstavby, není rozřezávat deky a šít si z nich batohy či vatované vesty, ale vyrábět hodně obilí. Na vesnici je vysoká výroba obilí cestou k tomu, aby se přispělo k dobrému provádění hospodářské výstavby, obranné výstavby a k přípravám pro případ války.

Po uplynulých 2–3 roky se nám výroba obilí soustavně nedaří. Proto jsme každoročně nakupovali statisíce tun rýže v jiných zemích. Kdybychom si vyrobili hodně obilí a tak se zbavili nutnosti nakupovat rýži, mohli bychom si za ty peníze koupit rybářské lodi a nalovit více ryb nebo bychom si mohli nakoupit stroje a lépe vybavit naše strojírenské závody. Mohli bychom tedy dále zvyšovat životní úroveň a rozvíjet více i obranný průmysl.

Vyrábět více obilí je tedy nejdůležitějším revolučním úkolem, který je v odvětví vesnického hospodářství bezpodmínečně třeba splnit jak v zájmu dalšího zvyšování životní úrovně lidu, tak v zájmu dobrého provádění obranné výstavby.

Vyrábět více obilí má též velký význam i pro přeměnu ideologie lidí, pro jejich výchovu k socialistickému vlastnictví. Přeměnu ideologie lidí nelze provádět pouhou ideologickou prací odtrženě od jejich hospodářského života. Ideové vědomí lidí se nedá přeměnit jen tím, že se ve dne v noci bude v novinách pal-

covými titulky psát o revoluci a zase jen o revoluci a bude se jí provolávat sláva. Jelikož ideové vědomí lidí je konec konců určováno materiálními podmínkami jejich společenského života, v socialistické společnosti se mění na základě posilování hospodářské moci, zvyšování životní úrovně lidu a upevňování a rozvíjení socialistického zřízení. Základní zárukou přeměny ideového vědomí lidí je proto upevňování materiálně-technické základny socialismu dobrým prováděním hospodářské výstavby a plné zdůraznění předností socialismu zvyšováním životní úrovně lidu. I skutečná životnost našeho zřízení a správnost linie a politiky naší strany se konec konců projevuje v konkrétních úspěších budování socialistického hospodářství.

Lidé, kteří si dnes opravdu pochvalují socialismus v naší zemi, to jsou včerejší dělníci a chudí rolníci. Je tomu tak proto, že jsou to oni, kdo se zbavili vykořisťování a útlaku statkářů a kapitalistů, jehož byli za jejich života obětí a stali se dnes pány naší země, proto, že také jejich životní úroveň se proti dřívějšímu nesrovnatelně zlepšila. Podívejme se na jeden konkrétní příklad. Když jsem jednou v létě byl v Čchangsongu, zašel jsem do jednoho domku. Bydlel tam dělník, který prý dříve býval tesařem a domek měl velmi pěkně zařízený. Byly to dvě místnosti a obě měly velice čistou podlahu, krytou linoleem a stěny čistě vytapeťovány, na dvoře měl květinové záhony a také okolí domku bylo čistě uklizené. Ten soudruh říkal, že před osvobozením se nemohl ani dosyta najíst a prožíval nepopsatelné útrapy a velmi si pochvaloval, že teď žije bez jakýchkoliv starostí a všem svým dětem může dopřát školy, přestože má hodně dětí. Také jsem navštívil domek jednoho tajemníka dílčí buňky, který pocházel z chudé rolnické rodiny a který se měl dříve také velmi špatně. Svůj domek měl v hrozném stavu. Dostal pěkné stavení s taškou střechou, ale v místnostech neměl ani lino, ani tapety a v kuchyni měl nepořádek, až hrůza. Mzda dělníka, který býval tesařem, činila 46 wonů, zatímco mzda tohoto soudruha byla asi 90 wonů. Když jsem se ho zeptal, proč si dává tak málo záležet na tom, aby měl domácnost pěkně zařízenou, řekl mi: „To přece stačí, soudruhu předsedo vlády, co bych si měl lepšího přát?“ Vybídl jsem ho tedy, aby si domácnost lépe zařídil. Co je z těchto

příkladů patrné? Lze z toho jasně vidět, že někdejší dělníci nebo chudí rolníci, jsou velmi spokojeni i s takovou úrovní života, jakou mají dnes, protože se jim dříve dařilo velmi špatně a naprosto podporují naše socialistické zřízení.

Když si však promluvíte s lidmi, kteří dříve měli jakés takés peníze a žili si poměrně slušně, především se středními rolníky, příslušníky městské maloburžoazie a inteligence, slyšíme od nich, že není to a není ono, zkrátka, zpívají pořád, že nic není. Že nám mnohé věci schází, je také pravda. Životní úroveň středních vrstev dosud nemůžeme uspokojivě zajistit. Proto tyto vrstvy mají pochyby, zda socialistické zřízení je skutečně lepší než kapitalistické, zda socialismus zvítězí nebo ne. Jsou mezi nimi jistě i někteří lidé, kteří se sice otevřeně proti socialismu nestaví, neboť se bojí diktatury proletariátu, ale vnitřně jsou proti němu. Kdy tito lidé budou říkat upřímně, že socialismus je lepší? Jen když dále rozvineme výrobní síly, zvýšíme životní úroveň těchto lidí a pozdvihneme ji na mnohem vyšší úroveň, než měli dříve, jen tehdy si budou socialismus upřímně pochvalovat a budou s nasazením života bojovat za jeho obranu.

Lze mít za to, že to, zda socialistická revoluce zvítězí nebo ne, je konec konců určováno tím, která z obou tříd, dělnictvo nebo maloburžoazie, získá s definitivní platností na svou stranu maloburžoazní masy a především rolnictvo. Jestliže dělnická třída získá střední vrstvy na svou stranu, pak socialistická revoluce zvítězí, jestliže je naopak na svou stranu získá buržoazie, pak zvítězí kapitalismus. O tom jasně svědčí dosavadní zkušenosti socialistické revoluce. Také jednou z důležitých příčin toho, že ruská dělnická třída pod vedením Leninovým zvítězila ve Velké říjnové socialistické revoluci, je to, že leninismus správně vyřešil tento problém.

Za podmínek, kdy střední vrstvy mají pochybnosti o vítězství socialistického zřízení a kolísají, nelze říci, že socialismus zcela zvítězil. Teprve tehdy, až bývalá drobná buržoazie bude opravdu považovat socialismus za lepší a bude naše zřízení ze srdce podporovat, bude možno říci, že socialismus naprosto zvítězil.

V době nedávné Vlastenecké osvobozené války lidé bojovali s nasazením života za obranu lidové moci, která jim při-

nesla svobodu a osvobození a která je učinila pány továren a půdy. Jinými slovy, tehdejší boj byl bojem za to, zda lidová moc a demokratické zřízení bude uhájeno nebo zlikvidováno. Dnes se však situace změnila. Kdyby nyní znovu propukla válka, rozhodovalo by se v ní o tom, zda bude uhájeno nebo zlikvidováno socialistické zřízení. Nelze mít pochybnost o tom, že čím více bude lidí, kteří podporují socialistické zřízení, tím příznivější pro nás bude výsledek války.

Z toho je vidět, jak důležité je, abychom dobře prováděli hospodářskou výstavbu a tak upevňovali hospodářskou základnu naší země a zvyšovali životní úroveň lidu. Čím více obilí, soudružky a soudruzi, vyrobíte a čím více přispějete k posílení hospodářské síly a obranyschopnosti naší země a ke zvýšení životní úrovně lidu, tím k většímu zvýraznění předností socialistického zřízení tento váš příspěvek povede. Když pak v důsledku toho všichni lidé opravdu pocítí, že právě socialistické zřízení je skutečně dobré zřízení, zvýší se mimořádně také socialistické vlastenectví našeho lidu. Zkrátka a dobře, když se vyrobí hodně obilí, vyřeší se tím samozřejmě otázka potravin, ale současně tak získáme jak děla, tanky a letadla, tak socialistické vlastenectví.

Letos budeme muset rozvinout hnutí za to, aby bylo vyrobeno o 1 milion tun obilí více než loni. Jestliže vyrobíme jen o 1 milion tun obilí více, nejen nebudeme muset každoročně dovážet 500 tisíc tun obilí jako dosud, ale i po vyčlenění rezerv budeme moci naopak asi 500 tisíc tun prodávat jiným zemím. Za takové situace budeme moci rychleji rozvíjet živočišnou výrobu a zakoupit více rybářských lodí a lovit větší množství ryb.

Vyrobít letos na vesnici o 1 milion tun obilí více není úkol, který by byl nad naše síly. Jestliže na každém čongbo vyrobíme 2 tuny kukuřice, dostaneme ze 700.000 čongbo kukuřičných polí 1,400.000 tun kukuřice, a jestliže na každém čongbo vypěstujeme 4 tuny rýže, dostaneme ze 700.000 čongbo rýžovišť 2,800.000 tun rýže. Už to by bylo asi 4,200.000 obilí. Kdybychom kromě toho vyrobili ještě asi 350–400 tisíc tun sojových bobů a něco dalších druhů obilí, pak o 1 milion tun obilí více než loni sklídit dokážeme. Máme dostatek možností, abychom tohoto cíle mohli dosáhnout. Jen zabránění škodám působeným stojatou vodou po

deštích, správné uplatňování systému hnojení a řádné vyřešení problému osiva už nám může dát dalších několik set tisíc tun obilí. Je v plánu, že stát letos dodá na vesnici přes 180.000 tun strojených hnojiv více než loni. Při dodávce takového množství bude možno chemických hnojiv přidělit na každý čongbo půdy u zavodňované rýže 370 kg, u nezavodňované rýže, kukuřice a kaoliangu po 200 kg, u pšenice a ječmene po 235 kg, u prosa a sóji, jsou-li hlavními plodinami, po 100 kg, u jiných obilovin po 80 kg, u brambor a podobných hlízovin po 60 kg, u běžné zeleniny 150 kg, u prvotřídní zeleniny 350 kg, u píce 80 kg, u bavlníku 250 kg a u tabáku 200 kg. Stačí jen, aby pracovníci v oblasti zemědělství dobře prováděli organizační práci tak, jak jim to říká strana, aby tak správně mobilizovali všechny rezervy a možnosti a správně jich využívali a aby řádně podněcovali aktivitu rolníků, a pak cíle, dát letos o 1 milion tun obilí více, můžeme určitě dosáhnout.

Zároveň s rozvíjením boje za zvýšení výroby obilí bude v souvislosti s přípravami na válku na vesnici třeba dobře organizovat práce, spojené s vytvářením rezerv, prostřednictvím šetrného zacházení se zemědělskými stroji a ostatním zařízením a hospodárného nakládání s potravinami a materiálem. Zejména je nutné dobře pečovat o traktory a už dnes vytvářet větší rezervy olejů, aby i v případě vypuknutí války bylo možno konat zemědělské práce s pomocí strojů. Bude třeba též zlepšit odrůdy domácího zvířectva a v širokém měřítku uplatňovat umělou inseminaci, aby se u domácího zvířectva zvýšila porodnost a dosáhnout vyšších výsledků zejména při rozmnožování hovězího dobytka, aby byly vytvořeny rezervy tažných dobytčat. Tak bude nutno důsledně prosazovat usnesení stranické konference o tom, aby byla souběžně prováděna hospodářská i obranná výstavba a aby tak byla posilována hospodářská základna země a zvyšována životní úroveň lidu a zároveň aby byly beze zbytku prováděny veškeré přípravy, nutné pro případ války.

3. O 10 velkých úkolech řízení zemědělské výroby a 10 velkých úkolech řízení družstevních statků

Pro další rozvoj vesnického hospodářství je důležité zvyšovat úroveň řídicí práce pracovníků v oblasti zemědělství při řízení výroby a při správě a řízení družstevních statků. Chtěl bych dnes vytyčit po deseti úkolech, které ve své práci musí plnit pracovníci v oblasti zemědělství a vesnické organizace při řízení výroby a řízení zemědělských statků. Výčet těchto úkolů ovšem možná nepokrývá naprosto vše, co je třeba dělat, avšak myslím, že bude-li především dobře plněno těchto dvakrát deset velkých úkolů, může tak dojít k obrovskému kroku vpřed v řízení zemědělské výroby a správě a řízení družstevních statků.

Nejprve budu mluvit o 10 velkých úkolech při řízení výroby.

Za prvé je nutno dobře hospodařit s vodou a důsledně zabránit škodám, působeným bouřemi a povodněmi. Aby se povznesla zemědělská výroba, stát zásobuje elektřinou přednostně vesnici, aby mohla běžet vodní čerpadla, přestože pro nedostatek elektřiny nemohou pořádně běžet závody. Avšak naši pracovníci v zemědělství nemyslí na to, jak velkou cenu má jediná kapka té vody, jež byla dopravena na pole s pomocí čerpadel, která spotřebovávají spoustu elektřiny, a hospodaří s vodou ledabyle. Když se protrhne strouha, nenapadne je, aby ji nechali spravit, a když na některém rýžovišti voda prosakuje do hlíny a pořád uniká, nenapadne je, aby dno rýžoviště zpevnili několika fúrami jílu. Takto na jedné straně zbytečně utíká plno vody a na druhé straně zase pořád běží čerpadla, která zvedají vodu z řek. V důsledku toho pak na závodech pro nedostatek elektřiny nemohou vyrobit ani hnojiva a karbid, ani textil, který by mohli vyrobit navíc, nemohou dodat ocel, kterou by mohli vytavit navíc. K přečerpání 1 čongmi (množství vody potřebné k zavlažení jednoho hektaru rýžoviště) vody s pomocí čerpadel se spotřebuje tolik elektřiny, kolik je třeba k výrobě 1 tuny sulfátu amoného. Proto vyplývání 1 čongmi vody se rovná zbytečnému vyhození 1 tuny drahocenného chemického hnojiva.

Na družstevních statcích je třeba provádět energický boj proti plýtvání vodou a s vodou krajně šetrně hospodařit. Záro-

veň je třeba zavčas učinit opatření, aby voda, která se na rýžovištích a na ostatních polích soustředí po deštích, mohla ihned odtékat, tak, aby se rýžoviště a pole nezatápěla vodou a je třeba šlechtěním osiva a správným rozmístováním plodin podle krajo- vých podmínek zabránit tomu, aby vítr obilí neporážel. Zejmé- na je velice důležité zabránit škodám, působeným stojatou vodou po deštích. Jestliže se zavodňovaná rýže zalzne vodou, snižují se prý výnosy o 20–30% a to je velká ztráta. Na místech, kde je nebezpečí, že v období dešťů dojde k soustředování dešťové vody, je třeba zavčas přichystat buď velká čerpadla nebo trakto- rová čerpadla apod. a jakmile voda stoupne, je třeba se ihned vrhnout do práce a zajistit odčerpání této vody.

Za druhé, je nutno aktivně provádět melioraci půdy, ochranu půdy, vyhledávání půdy a úpravu pozemků.

Včera v diskusi sdělil soudruh předseda zemědělského druž- stva Namdžungni v okrese Pjoktong mnoho dobrých zkušeností. Když s družstevníky projednal otázku, jak nejlépe dosáhnout na půdě, kterou mají k dispozici, co nejvyšších výnosů, vrhli se na melioraci půdy. Kyselou půdu neutralizovali rozhazováním váp- na, stojatou vodu z polí odváděli strouhami, které vykopali, a na rýžoviště, z nichž voda prosakovala, dodali jíl, čímž zabraňovali prosakování vody. Nejen to, mezi družstevníky rozvinuli hnutí za získání nové půdy a zbořili kamenné zídky mezi políčky a přelo- žili cesty na okraje polí a na úpatí kopců, čímž získali mnoho nové půdy. Kdyby na všech družstevních statcích se takto šetrně a hospodárně zacházelo s půdou, bylo by možno zemědělskou výrobu značně zvýšit.

Protože však v uplynulém období vedoucí pracovníci v ob- lasti zemědělství a řídicí pracovníci zemědělských družstev hos- podaření s půdou podceňovali, bylo ztraceno 70.000 čongbo drahocenné půdy. Stalo se tak z různých příčin. O část půdy jsme přišli tím, že ji v létě voda odnesla, část půdy byla zbytečně vyplývána tím, že se mezi polí a rýžovišti bez rozmyslu vybudo- valy cesty a postavily budovy, jinde zas drahocenná půda byla zabrána pro školní hřiště, která byla dělána zbytečně velká. Jak stále opakujeme, odplavování půdy dešťovou vodou se dá snad- no zabránit, když okraje polí a břehy řek se řádně osází vrbami

či podobným stromovím. Když se také cesty, vedoucí mezi poli a rýžovišti, pokud možno přeloží na okraje polí a také domy se nebudou stavět v rovině, kde se tím ruší kvalitní pole, nýbrž na úpatích kopců na jejich sluneční straně, získá se tak mnoho půdy a i bydlení tam bude lepší a i pro případ války bezpečnější. Také velikost školních hřišť by se měla omezit jen na 0,3–0,45 ha, což žákům pro hry postačí, a zbylé plochy je třeba nechat zase zaorat a osít obilím. Tak je třeba opětně získat oněch 70.000 čongbo ztracené půdy a existující rýžoviště a pole chránit a řádně meliorovat, aby na nich všude byla kvalitní půda.

Za třetí, je nutno řádně udržovat traktory, závěsné zeměděl- ské stroje a všechny ostatní zemědělské stroje a zařízení a efek- tivně jich využívat, je třeba se v dostatečné míře zásobit povozy, motykami, srpy a podobným středním a drobným zemědělským nářadím a vždycky je udržovat v pořádku a zajišťovat jeho opravy.

Dnes máme na vesnici mnoho traktorů, závěsných zeměděl- ských strojů, čerpadel a jiných zemědělských strojů a zařízení zemědělské výroby, máme tam mnoho středního a drobného zemědělského nářadí jako povozů, srpů, motyk, rýčů, vidlí a podobně. To jsou všechno důležité výrobní nástroje, které jsou pro zemědělství naprosto nezbytné. Dělníci a technici pracující v zemědělství a všichni družstevní rolníci musí vždycky hospo- dárně nakládat se zemědělskými stroji, zařízením zemědělské výroby a se středním a drobným zemědělským nářadím, včas provádět jeho opravu a údržbu a zajišťovat, aby ho při zeměděl- ských pracích bylo efektivněji využíváno.

Za čtvrté, je nutno vypěstovat kvalitní osiva, dobře je vybírat a skladovat, správně osivo upravovat a vhodně je zasévat, aby nedocházelo k plýtvání osivem.

Jestliže chceme v zemědělské výrobě mít vysoké výnosy, musíme mít především dobré osivo. V četných družstvech přesto s osivem zacházejí ledabyle. O pozemky na osivo řádně nepe- čují, osivo mlátí všelijak a rozbitá zrna ani nevyberou, ale dávají vše rovnou do pytlů a skladují osivo, kde se dá. V důsledku toho pak vyseté osivo buď řádně nevzklíčí, nebo i když vyklíčí, dobře neroste a nedává řádný výnos. Zemědělská družstva musí pro

pěstování obilí na osivo vyhradit pozemky s dobrou půdou a řádně o ně pečovat, na podzim musí po jednotlivých klasech vybrat k mlácení kvalitní zrno. Na zimu musí osivo uložit do truhel a řádně je skladovat a na jaře pak při výsevu zajistit, aby výsev byl proveden v souladu s vědeckými poznatky, aby zrno dobře klíčilo a aby u rostlin nedocházelo k nemocem.

Za páté, v rostlinné výrobě na nezávodněných polích je třeba důsledně dodržovat zásadu pěstování plodin na půdě, která je pro ně vhodná a zajišťovat včasný výsev a dobré pletí. Bude třeba zvyšovat výnosy technických a olejnatých plodin a zejména řádně provádět pěstování sóji. Bude třeba řádně pěstovat zeleninu a zajistit pro obyvatelstvo dodávku čerstvé zeleniny po všechna roční období.

Chceme-li v rostlinné výrobě na nezávodňovaných polích dosahovat vysokých výnosů, je třeba na základě charakteru půdy a krajových podmínek určovat, které plodiny budeme pěstovat a tam, kde je to vhodné, pěstovat na jednom poli dvě úrody ročně, tam pak, kde to vhodné není, jednu. Nelze například bezhlavě sít jen kukuřici i na vlhké půdě nebo na místech, kde duje silný vítr jen proto, že je známo, že kukuřice dává vysoké výnosy. Aby bylo možno bez rizika dosahovat dobré úrody, je nutno na vlhké půdě vysévat něco, co se na takové půdě daří, jako např. kaoliang, a na místech, kde silně duje vítr, plodiny, které mají nízký stonek. Zemědělská družstva musí hospodařit na základě vědeckých metod tak, že budou konkrétně zjišťovat přírodní zvláštnosti svého kraje a charakter půdy, že budou v každém jednotlivém případě přesně určovat, na kterém poli se dobře daří které obiloviny a jakým způsobem by se měla nejlépe vysévat.

Za šesté, při pěstování rýže na rýžovištích je nutno důsledně uplatňovat systém trojí orby, ve správné době včas a dobře provádět pěstování a přesazování rýžových sazenic, často plít plevel, a tak o rýži dobře pečovat.

Za sedmé je nutno zavádět správný systém hnojení, který bude v souladu s druhem půdy a pěstovanými plodinami, a důsledně zabraňovat škodám působeným chorobami a škůdci.

Jestliže se hnojení provádí ledabyle, prostě nějakým hnojivem, aniž se přihlídně k vlastnostem půdy a jednotlivých plodin,

nelze dosáhnout řádného výnosu. I stejné hnojivo má různý účinek podle toho, na jaké půdě a u jaké plodiny se použije, a i stejná plodina vyžaduje hnojivo o jiném složení podle toho, zda se hnojí v době výsevu, v době růstu nebo v době dozrávání zrna. Proto je třeba, aby zemědělská družstva prováděla vhodná hnojení kombinací různých hnojiv s konkrétní znalostí vlastností půd a plodin a v souladu s těmito vlastnostmi.

Za osmé, je nutné včas provádět sklizeň, dobře provádět svoz, pečlivě provádět výmlat a obilí dobře skladovat.

Vedoucí pracovníci družstev a družstevníci si nyní na letních polních pracích dávají záležet, ale je velká chyba, že když je na polích vše hotovo, na podzim už je jim všechno jedno. Při svozu obilí jim nevádí, když se klasy na poli sypou a při výmlatu se nevěšují toho, že jim nevyláčené klasy zůstávají ve snopch slámy. I skladování zrna se za soukromého hospodaření dělo tak, že si každý rolník udělal truhly, do nichž zrno ukládal, kdežto nyní se drahocenné zrno nechává ležet jen tak na vlhké podlaze. Když se to dělá takhle, mohou rolníci na polích pracovat sebelépe, ale bude to málo platné. Klasy, ležící na strništi, se dají vždycky všechny posbírat, třeba tak, že je po nedělích budou sbírat školáci z národních škol. Vyláčené zrno se také dá všechno šetrně uložit, když si každá pracovní skupina zhotoví jen pár kusů truhel. Jen se nespolehat ve všem na stát, dokonce i v tom, že vám dodá těch pár truhel; je třeba, aby si družstva sama truhly zhotovila.

Za deváté je třeba dobře pečovat o ovocné sady a dobře se starat o kaštiny, aby bylo možno pro lidi zajistit dodávku více ovoce a jedlých kaštanů.

Protože jste, soudružky a soudruzi, na pukčchangském zasedání energicky rozvinuli hnutí za zakládání ovocných sadů, máme dnes v naší zemi přes 130.000 čongbo ovocných sadů. Tyto ovocné sady, které jsme s takovým úsilím vybudovali, nám teď již ponosou užitek. Ovocné stromy podobně jako lidé nesou nejlepší plody v době, kdy právě dosáhnou dospělosti. Všechny naše ovocné sady dosáhnou dospělosti právě v sedmdesátých letech. I když budeme počítat, že z každého čongbo sklídíme jen po 10 tunách jablek, dostaneme z 130.000 čongbo 1,300.000 tun

jablek. I kdybychom počítali střízlivěji a sklidili jen 1 milion tun, pak kdybychom polovinu spotřebovali my a zbylých 500.000 tun prodali do zahraničí, můžeme za to dovézt 1 milion tun pšenice. Jestliže po semletí 1 milionu tun pšenice lidé spotřebují mouku a otruby zkrmíme domácím zvířectvu, pak můžeme vyrobit 300–400 tisíc tun masa. Jestliže kromě toho z jablek, broskví, meruňek, švestek a podobného ovoce vyrobíme hodně konzerv, můžeme je po všechna roční období lacino dodávat obyvatelstvu i prodávat do ciziny.

Ovocné sady jsou cenným pokladem státu. Budeme musít o ně dobře pečovat. Musíme ovocné stromy hojně přihnojovat, včas jim ořezávat větve, často je ošetřovat chemickými prostředky a ničit na nich hmyz, abychom si zajistili ve všech sadech v r. 1970 sklizeň dobrého ovoce.

Budeme musít dobře pečovat i o kaštiny. Podle průzkumu roste dnes u nás přes 30 milionů kaštanů a i to je velké bohatství. Avšak o toto drahocenné bohatství se nikdo nestará. Není nikoho, kdo by o stromy pečoval a není také nikoho, kdo by z nich jedlé kaštiny česal. Tak se stalo, že zmizely i kdysi známé pchjongjanské kaštiny a těžko se seženou dokonce i kaštiny k obětování na domácím oltáři. Od nynějška bude třeba zemědělským družstvům uložit úkoly ve výrobě jedlých kaštanů a zajistit, aby družstva s kaštanovými stromy zodpovědně hospodařila. K práci s kaštanem nechť se nevyčleňují silní a zdatní pracovníci, ale takoví, kteří pro tělesnou slabost nemohou vykonávat těžkou práci, jako je např. v uhelných nebo rudných dolech.

Za desáté, správným kombinováním společného a individuálního chovu dobytka je třeba aktivně rozvíjet živočišnou výrobu.

Nejdůležitější věcí při rozvíjení živočišné výroby je vytváření krmivové základny. Protože však naše hory mají příkré svahy a v období dešťů by mohlo docházet k sesuvům půdy, nemůžeme budovat krmivovou základnu mýcením lesa na horských svazích. Musíme proto pokud možno využívat nezalesněných pahorků v nížině, hrází a břehů řek, mezi rýžovišti a podobných míst. Jen hrází vodních struh a řek máme u nás snad více než několik

tisíc ri. Jestliže tam všude vysejeme krmnou travu, získáme tak mnoho krmiva pro domácí zvířectvo.

Krmení pro domácí zvířectvo můžeme získat i cestou pěstování krmivových plodin před rýžovým cyklem na rýžovištích nebo jejich vyséváním mezi stromy ovocných sadů. To, že je třeba vysévat krmivové plodiny před rýžovým cyklem na rýžovištích, strana již nejednou zdůrazňovala, ale stále se to ještě dobře neprovádí. V naší zemi máme 700 tisíc čongbo rýžovišť. Nejméně na 50% této plochy je třeba vysévat před rýžovým cyklem buď na podzim ozimé ječmeny nebo na jaře ječmen. Plodiny, vysévané před rýžovým cyklem, rozhodně nelze chápat jako plodiny na zrna, nýbrž je třeba je ihned posekat, jakmile nastane čas přesazování rýžových sazenic, aby nedošlo ke zdržení při pěstování rýže, a použít jich jako krmiva pro domácí zvířectvo. Kdybychom je ponechávali na zrno, znamenalo by to, že bychom si rýžovou stravu nahradili stravou ječmenovou, když však plodiny včas posekáme a zkrmíme domácím zvířectvu, dokážeme řádně vyrobit rýži a přitom získat množství masa. I v ovocných sadech by se všude mezi ovocnými stromy měly vysévat krmivové plodiny o vysoké výživné hodnotě a velkých výnosech. Ze zkušeností okresu Kangjong vyplývá, že z batátů, vypěstovaných mezi ovocnými stromy v sadech lze vzít 25% obsah škrobu, a dokonce i po použití k výrobě alkoholu lze zbylou rostlinnou hmotu snadno využít ke krmení vepřů. Všemi možnými způsoby si musíme vytvářet hojnou krmivovou základnu, abychom mohli aktivně rozvíjet živočišnou výrobu.

To je, zhruba řečeno, deset úkolů, které je nutno řešit při řízení výroby.

Dále se zmíním o deseti velkých úkolech při řízení družstevních statků.

Za prvé, je nutno dobře dodržovat stanovy družstva a důsledně uplatňovat zásady demokratického řízení.

V četných družstvech dnes svévolně porušují stanovy družstva a sami předsedové družstev nedodržují demokratické zásady. Někteří soudruzi považují svou funkci předsedy družstva jako za starých časů za feudální úřad, zneužívají své autority a jednají jako byrokraté. Tak nelze zemědělské družstvo řádně řídit a vést,

nelze tak podněcovat uvědomělé nadšení družstevníků. Ve stanovách zemědělského družstva se jasně píše, jak se zemědělská družstva musí řídit a vést. Především sami předsedové družstev si musí stanovy zemědělského družstva řádně prostudovat a takovéto úchytky rychle odstranit.

Za druhé, předseda družstva, vedoucí pracovních skupin, tajemník vesnické stranické organizace a tajemníci buněk, musí při veškeré práci stát v prvních řadách a zejména se musí aktivně zúčastňovat výrobní práce.

Někteří soudruzi teď říkají, že je těžké, aby se vedoucí pracovníci družstev a vedoucí pracovních skupin účastnili práce ve výrobě a požadují, aby dokonce i tajemníci stranických dílčích buněk byli zcela osvobozeni od práce ve výrobě a věnovali se cele jen stranické práci. Když si to všechno pěkně rozebereme, vidíme, že to jsou řeči, které vyplývají z nechuti k práci ve výrobě. S takovými názory absolutně nemůžeme souhlasit.

Velitelé protijaponských partyzánů v minulosti při každé obtížné činnosti vždycky stáli v čele příslušných oddílů a svým příkladem je vychovávali. Když se v boji šlo do útoku, statečně bojovali v první bojové řadě, když se ustupovalo, bez ohledu na nebezpečí na samém konci voje odráželi pronásledujícího nepřítele, když oddíl dorazil na tábořiště, sami jako první brali sekeru do ruky, poráželi stromy a rozdělávali táborové ohně, šli i za partyzánkami, které vařily jídlo a pomáhali jim zavěsit kotle. Protože velitelé takto osobně šli příkladem vstříc, také všichni příslušníci oddílů uvědoměle dodržovali kázeň a vždycky statečně bojovali, ač pociťovali únavu z každodenních vysilujících bojů a pochodů a trpěli hladem.

Jak stojí psáno ve stanovách strany, je naše strana dědičkou revolučních tradic protijaponských partyzánů. Jestliže je tomu tak, pak členové naší strany a zejména naši funkcionáři, tedy revoluční velitelé, si musí samozřejmě brát příklad z ušlechtilých morálních vlastností a revolučních metod práce protijaponských partyzánů, musí jednat jako jednali oni. Mnozí pracovníci to však dosud nedokáží. Slovy sice studují revoluční tradice a berou si z nich příklad, ale v praktické činnosti, jakmile se stanou něčím jako předsedou družstva nebo tajemníkem stranické organizace,

již si libují v rozkazování a z obtížnějších prací se hledí vykrotit. To absolutně není přípustné.

Všichni řídicí pracovníci družstev a pracovníci vesnických organizací strany se musí povinně zúčastňovat výrobní práce v družstvu a zejména se musí zajistit, aby stáli při práci v prvních řadách družstevníků v období, kdy práce jsou namáhavé a naléhavé, zejména jako v době přesazování rýžových sazenic nebo při pletí plevelu.

Za třetí, je nutno správně odvádět státu povinné obilí, plnit za každou cenu plán výkupu obilí, přesně hospodařit s financemi družstva a podávat o tomto hospodaření zprávu družstevníkům, informovat je.

U některých zemědělských družstev dnes pozorujeme tendenci vyčleňovat obilí do podpůrných či kdovíjakých jiných fondů a neplnit dobře státní výkup obilí nebo nevybírat obilí pro výkup pečlivě, nýbrž dávat na výkup obilí jakékoliv kvality. To je velice nesprávné. Zemědělská družstva nesmějí výkup obilí, nemluvě ani o povinných dodávkách státu, považovat za jakýsi obchod, nýbrž za svou státní povinnost. Řídicí pracovníci zemědělských družstev a vesnické organizace strany musí družstevníky vychovávat, aby správně chápali státní výkup obilí, a zajišťovat, aby plán výkupu obilí byl plněn včas a beze zbytku. Dále musí zajišťovat, aby družstevního majetku, který vznikl díky pomoci státu a práci družstevníků, bylo správně používáno pro další rozvoj zemědělského družstva a zvyšování životní úrovně družstevníků, a musí pravidelně družstevníky informovat o tom, kde a jak byly finanční prostředky družstva vynaloženy.

Za čtvrté, je třeba dobře zorganizovat práci, přesně ohodnocovat pracovní jednotky a dobře provádět závěrečná účtování odměn družstevníkům. To je věc při řízení hospodaření zemědělského družstva nejdůležitější.

Za páté, je nutno důsledně uplatňovat systém řízení podle dílčích skupin a systém prémie pracovním skupinám. Z uplatňování systému řízení podle dílčích skupin během uplynulého jednoho roku nám vyplynul poznatek, že je to nejlepší forma organizace výroby a pracovních sil, která odpovídá realitě naší dnešní vesnice. Jak z hlediska řídicí úrovně našich zemědělských pracovišť,

tak z hlediska technických zvláštností našeho zemědělství je výhodnější, aby v zemědělství byly spíše vytvářeny poměrně malé pracovní kolektivy než kolektivy velké. Musíme využít loňských zkušeností, ještě přesněji uplatňovat systém řízení podle dílčích skupin a zajistit, aby se jeho přednosti zřetelně projevíly.

Za šesté, je třeba dobře provádět organizaci života družstevníků.

Tak jako vedoucí pracovníci závodů a podniků odpovídají za životní podmínky dělníků, musí i vedoucí pracovníci zemědělských družstev odpovídat za životní podmínky svých družstevníků a pečovat o ně. Při péči o životní podmínky družstevníků je jistě třeba řešit celou řadu různých problémů, avšak především je jim třeba zajišťovat zeleninu, obyčejnou i hustou sojovou omáčku, topivové dříví a podobné věci, které potřebují ke každodennímu životu, a je nutno jim pomáhat, aby mohli dobře využívat svých záhumenků.

Za sedmé, je nutno zajišťovat dobrý chod jeslí, školek, zdravotnických středisek, lázní, holičských provozoven, krejčovských opraven a podobných služeb.

Za osmé, je třeba dobře pečovat o obytná stavení, studny a vesnické cesty, je nutno je stále opravovat a udržovat.

S vynaložením velmi značných státních zdrojů pracovních sil i materiálu byly pro rolníky vybudovány moderní obytné domky, ale je nutné, aby si je rolníci včas opravovali a stále o ně šetrně pečovali. Drobné opravy domků by si měli provádět sami družstevníci, ale střední a velké opravy, které si žádají vynaložení mnoho materiálu a pracovních sil, by měl řídicí výbor zemědělského družstva zajišťovat z fondu oprav. Okresní lidové výbory budou muset zajišťovat správnou práci obchodů se stavebními materiály, aby byl neustále na skladě materiál i nářadí, které rolníci potřebují k opravě domů. Též dobrá výstavba vesnických cest a silnic, jejich pravidelné spravování a neustálé udržování v čistotě, je věc velmi důležitá. Naše vesnice se může stát kulturní vesnicí jen tehdy, bude-li mít dobré cesty a silnice, jen tak lze také snížit poruchovost traktorů a automobilů a prodloužit jejich životnost.

Za deváté, je třeba napomáhat řádnému chodu vesnických obchodů a vymýtit případy, že dobré zboží si skupují napřed vedoucí pracovníci.

Pro zvýšení životní úrovně rolníků strana nechala v každé vesnici vybudovat obchody a zajišťuje, aby vesnické obchody byly pokud možno hojně zásobovány dobrým zbožím. Vesnické organizace strany a vedoucí pracovníci družstev musí o obchody neustále pečovat a vést je tak, aby ještě lépe sloužily životu a výrobní činnosti rolníků. Avšak v mnoha venkovských obcích dochází k tomu, že jakmile se v obchodě objeví lepší zboží, skupují si je přednostně vedoucí pracovníci družstev, straničtí pracovníci, učitelé a inspektoři veřejné bezpečnosti, takže na družstevníky se nedostane skoro nic. To je nesprávné nejen z morálního hlediska, ale je to též nedobré jednání, které má neblahý vliv na řízení zemědělských družstev a kromě toho způsobuje odtržení strany od mas. Těmto případům bude třeba napříště zamezit, zajistit, aby dobré zboží, které do obchodu přijde, si mohli přednostně koupit družstevníci a aby vesničtí funkcionáři si je kupovali jako poslední.

Za desáté, všichni vedoucí pracovníci v zemědělství a družstevníci musí neúnavně usilovat o zvyšování své politické, ekonomické, technické a kulturní úrovně.

Je tomu již dávno, co ústřední výbor strany přišel s heslem, aby celá strana a všechen lid studoval, a za tu dobu bylo dosaženo nemálo úspěchů. Avšak nejméně dobře se tento úkol plnil na vesnici. Nyní budou muset všichni pracovníci na vesnici a všichni družstevníci uvést heslo o studiu v život. S malými politicko-ekonomickými znalostmi a nízkým technickým všeobecným vzděláním nelze vést denně se rozvíjející socialistickou vesnici, nelze se státi socialistickými pracujícími v zemědělství.

Vedoucí pracovníci zemědělských družstev v čele s jejich předsedy musí stejně jako ve výrobní práci i ve studiu stát v předních řadách družstevníků, a tak všude na vesnici prosazovat revoluční styl, předpokládající dobrou práci i dobré studium. Ústředí bude muset vytvořit pro to, aby vesničtí pracovníci a členové zemědělských družstev mohli dobře studovat, potřebné podmínky, a bude jim muset aktivně pomáhat. Je třeba vydávat ve vel-

kém počtu časopisy a vědecko-technické publikace z oboru zemědělství, v nichž se budou přístupnou formou otiskovat materiály, obsahující politické a ekonomické poznatky a technické a kulturní informace, dodávat tyto časopisy a publikace na vesnici, zřizovat školy pro vesnické pracovníky a organizovat i časté kursy. Stát nyní připravuje zřízení škol pro ředitele závodů, škol pro vedoucí provozů a škol pro vedoucí pracovních skupin v průmyslu, v budoucnu pak bude třeba zřídit i školy pro předsedy zemědělských družstev a školy pro vedoucí pracovních skupin v zemědělství. Do té doby, než takovéto školy budou existovat, bude třeba, aby především shora byli na vesnici vysíláni pracovníci, kteří tam budou přednášet v několikadenních kursech a bude třeba též promítat větší počet vědecko-technických filmů apod. a pomáhat tak vesnickým pracovníkům a družstevníkům, aby mohli rychle nabývat politických a ekonomických vědomostí a aby si mohli rychle zvyšovat své technické i všeobecné vzdělání.

Takových je deset úkolů při řízení družstevních podniků.

Soudružky a soudruzi, naše dělnická třída v současné době vzala za své usnesení konference strany a jako jeden muž povstala, aby vyvolala nový velký vzestup v průmyslové výrobě. Podobně jako v průmyslu a všech ostatních odvětvích národního hospodářství, bude i v oblasti vesnického hospodářství třeba vzít za své usnesení konference strany a ducha tohoto sjezdu pracovníků v zemědělství a vyvolat obrovský vzestup v zemědělské výrobě. Stejně jako v roce 1961, kdy naši pracovníci v oblasti zemědělství a všichni družstevní rolníci povstali k boji za vyrobění 1 milionu tun obilí navíc a dosáhli obrovského úspěchu, rozvíňme i letos znovu hnutí za zvýšení výroby o 1 milion tun obilí a vyvolejme nový obrat v zemědělské výrobě. Máme dostatek možností to dokázat. Vše bude záležet na tom, jak nyní po svém návratu budete, soudružky a soudruzi, provádět organizační práci, na tom, zda dokážete vtělit vaše odhodlání, pojaté na tomto sjezdu, do praktické činnosti.

Jestliže chceme letos dosáhnout vítězství v hnutí za zvýšení výroby obilí o 1 milion tun, musíme především začít od důkladné přípravy nastávajících zemědělských prací. Při přípravě země-

dělských prací je nejdůležitější vyrobit mnoho přirozeného hnojiva a včas je dopravit na pole a rýžoviště. I velkého úspěchu v zemědělské výrobě v roce 1961 bylo dosaženo tím, že jsme v onom roce vyrobili mnoho přirozeného hnojiva. Také letos, jestliže chceme vyrobit 1 milion tun obilí navíc, musí stát vesnici dodat více strojených hnojiv, ale ještě více je třeba, aby se vesnice sama zásobila velkým množstvím přirozeného hnojiva. Spolu s tím je třeba před sezonou orby provést regulaci vodních toků a též důsledně uplatnit preventivní opatření proti škodám, vznikajícím vlivem stojaté vody po deštích.

Pro úspěšné splnění úkolů, před nimiž stojí zemědělství, je nejdůležitější, aby pracovníci na vesnici dobře prováděli práci s lidmi a zapojovali všechny rolníky do boje za zvýšení výroby. V zájmu toho je nutno zvýšit úlohu vesnických organizací strany a organizací Svazu pracujících v zemědělství. Úloha Svazu pracujících v zemědělství je teď velmi slabá, avšak organizace tohoto svazu musí aktivně rozvinout boj za zvýšení hmotné a kulturní životní úrovně rolníků a spolu s tím zintenzivňováním ideově výchovné práce mezi rolníky i boj za revolucionizování všech rolníků a za jejich připodobnění dělnické třídě.

Vesnické organizace strany musí správně vést družstva k tomu, aby pečlivě prováděla bilancování činnosti po způsobu Čchongsanri. Tak je třeba zajišťovat, aby ideově výchovná práce mezi rolníky se neomezovala prostě jen na ideově výchovnou práci, ale aby její výsledky se skutečně projevovaly ve výrobní činnosti rolníků.

Jestliže všichni vedoucí pracovníci v zemědělství a všichni družstevní rolníci pod vedením vesnických organizací strany statečně povstanou k boji za vyvolání nového vzestupu zemědělské výroby, pak také všechen lid v čele s naší dělnickou třídou ruku v ruce s nimi jako jeden muž povstane k práci na pomoc vesnici.

Věřím, že všichni pracovníci v oblasti zemědělství se budou ještě více revolucionizovat a že budou ve své práci důsledně uplatňovat ducha a metodu Čchongsanri, takže skvěle splní slavné úkoly, vytyčené pro zemědělství „Tézemi k otázkám socialistické vesnice v naší zemi“ a konferencí strany.